Ч. 159 (12.525). Львів, вівторок 22. липня 1930. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 27·50 „
Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Східна Галичина.

Кілька даних і фактів.

Львів, 20. липня 1930.

Навязуючи до статті нашого париського кореспондента п. н. „Щось нове на західньому фронті?", в якій автор звертає увагу на те, що навіть у французькому політичному світі появляються останніми часами голоси про потребу звернути пильнішу увагу на відносини у Сх. Галичині, а може й провірити відповідні міждержавні акти, якими цю країну віддано Польщі — ми хочемо пригадати деякі факти й обставини, що спричинили цей стан, в якому найшлася наша Батьківщина. Бо не тільки французькі політики й публіцисти, а й наші численні діячі дещо з цього призабули.

Очевидно, що не будемо спинятися на часах українсько-польської війни та аналізувати всіх її перипетій. Ми тільки пригадаємо, що в розгарі цеї війни польським дипльоматам вдалося на т. зв. мировій конференції в Парижі при всесильній тоді французькій допомозі добути для себе від Ради Амбасадорів мандат на окупацію Сх. Галичини. Цей акт з 25. червня 1919 р. звучав:

„Найвища Рада Мирової Конференції постановляє: 1) що польське правительство уповажнюється окупувати своїми військовими силами Сх. Галичину аж по річку Збруч; 2) що польському правительству дається уповноваження ужити всі свої військові сили включно з армією ген. Галлера в ціли переведення цеї окупації; 3) що польське правительство буде уповноважене завести цивільну адміністрацію в Східній Галичині, **якщо заключить з головними союзними і принятими до союзу державами умову, яка мусить запоручити по змозі автономію цеї території, як також політичну, релігійну й особисту свободу населення; 4) що та умова буде в останній інстанції опиратися на праві самовизначення населення Сх. Галичини щодо його державної приналежности;** час цього вирішення буде означений головними союзними і принятими до союзу державами, або тим органом, який вони до цього уповноважать; 5) що проект тої умови має бути відданий польській комісії, але він буде підданий ревізії Редакційного Комітету (мирової конференції — Ред.); 6) що польське правительство має бути повідомлене про вище наведені постанови і про уповноваження до негайного ділання відповідно точкам 1) і 2); 7) що військові представництва головних союзних і принятих до союзу держав у Польщі мають бути повідомлені про вище подані точки постанови".

Ось цей основний акт, на основі якого Польща збройно окупувала Сх. Галичину мимо дипльоматичних протестів Українського Галицького Уряду і мимо геройського збройного спротиву Української Галицької Армії. На якій основі Рада Мирової Конференції видала наведений акт? — На тій підставі, що Австрія зреклася договором у Сен Жермен (арт. 95) суверенних прав над Сх. Галичиною в користь держав антанти.

Акт з 25. червня 1919 р. фактично обовязував до березня 1923, бо договір між головними державами антанти і Польщею в Спа з 10. липня 1920 р. і рішення Ради Союзу Народів з 23. лютого 1921 р. так само, як заява Льойда Джорджа в англійській палаті громад з 6. липня 1921 р. тільки підтверджували наведений акт.

У цьому акті між іншим сказано про те, що т. зв. польська комісія при Раді Мирової Конференції має підготовити проект умови між головними державами антанти і Польщею, в якій буде забезпечена автономія для Сх. Галичини. І фактично підкомісія для польських справ виготовила такий проект договору разом з проектом автономії. Цей проект виготовлено без українських делеґатів, що від участи в тій праці відмовились. На засіданні з 20. листопада 1919 р. Найвища Рада приняла цей проект, відомий п. н. статуту для Сх. Галичини, але проти нього запротестувала Польща. Вона домагалася, щоби Найвища Рада признала Сх. Галичину частиною Польщі та щоби справа автономії для неї була признана виключно внутрішньою справою польської держави. З уваги на те Найвища Рада приняла 22. грудня 1919 р. постанову, якою лишила справу договору про Сх. Галичину з Польщею у завішенні.

Заки дійшло до остаточного вирішення долі Сх. Галичини робили польські політики і в Польщі деякі такі політичні посунення, які мали їм улекшити добуття беззастережного віддання Сх. Галичини: перш за все у польську конституцію з 17. березня 1921 р. внесено такі постанови:

„Річпосполита Польська, опираючи свій устрій на підставах широкої територіяльної самоуправи, перекаже представникам цеї самоуправи належний обсяг законодавства, зокрема в ділянці адміністрації, культури і господарства, що буде ближче означений державними законами" (арт. 3). „Кожний громадянин має право зберігання своєї національности, плекання своєї мови і національних прикмет. Окремі державні закони забезпечать меншостям у польській державі повний і свобідний розвиток їх національних окремішностей при допомозі автономічних союзів меншостей з правно-публичним характером в обсязі союзів загального самоврядування. Держава буде мати право контролі у відношенні до їх діяльности, а також доповнювання їх фінансових засобів у випадках потреби" (арт. 109). „Польські громадяни, що належать до національних меншостей, до меншостей релігійних або мовних (язикових) мають рівні з іншими громадянами права засновування, надзору і завідування власним коштом добродійних, релігійних і суспільних установ, шкіл та інших виховних установ, а також уживання в них свобідно своєї мови і виконування приписів своєї релігії" (арт. 110).

Самозрозуміло, що поляки використовували ці постанови своєї конституції перед компетентними міжнародніми чинниками, щоби на їх підставі видобути признання Галичини для себе. Це їм не вдалося, бо вони були смішно невистарчаючими. Але не зважаючи на те, польська політика проводила зі Сх. Галичиною далі свої експерименти. І так Сх. Галичину поділено на три воєвідства, при чім до поділу приноровлено дуже своєрідну територіяльну ґеометрію, а крім того у 1922 р. розписано у Сх. Галичині нарівні з цілою Польщею вибори до варшавських законодатних установ. Українське населення здержалося від виборів, але польськими і хрунівськими голосами всетаки вибрано кілька хрунів до сойму з відомим о. Ільковим на чолі, які появившись у польському соймі, зложили устами Ількова відому декларацію про бажання населення Сх. Галичини належати до Польщі, що уряд Сікорського негайно використав для добуття відомого акту Найвищої Ради з дня 15. березня 1923 р.

Та цей акт мав ще й іншу підготовку з польського боку. „Декларація" Ількова була тільки останнім „атутом". Тому, що наведеними точками польської конституції про національні меншости не можна було задовольнити навіть вимог Франції щодо Сх. Галичини, бо на основі акту з 25. червня 1919 р. Найвища Рада вимагала заґарантованої окремим договором автономії для Сх. Галичини, то польський установчий сойм приняв дня 26. вересня 1922 р. закон „про підстави загального воєвідського самоврядування і зокрема воєвідств львівського, тернопільського і станиславівського". Цей закон складався з трьох частин. У першій були загальні постанови про воєвідську самоуправу; у другій „подрібні постанови для воєвідств львівського, тернопільського і станиславівського"; у третій постанови про виконання закону.

Для нас найважніша друга частина цього закону. В ній стаття 10. звучить:

„Воєвідське самоврядування львівського, тернопільського і станиславівського воєвідства обіймає: 1) справи віроісповідань; 2) справи народньої освіти з виїмком університетів та шкіл, які їм рівні; 3) справи громадської добродійности з виїмком санітарної поліції; 4) справи публичних воєвідських, повітових і громадських ґрунтових шляхів, будівничі справи, а також справи місцевих залізничих шляхів; 5) аграрні справи з виключенням аграрної реформи та всі засоби, які служать підмогою рільництву; 6) підмоги промислові і торговлі; 7) приноровлення державних законів, які торкаються справ регуляції рік, меліорації і використання водної сили; 8) приноровлення державних законів про організацію і адміністрацію громад та повітів; 9) бюджет доходів і втрат воєвідського самоврядування та обрахунковий біланс; 10) також інші справи, які передасть йому сойм Річипосполитої".

Соймики у всіх тих воєвідствах мали складатися з двох палат кожний, а саме: з палати польської та української при рівній скількости послів в одній і другій. Обі палати мали вирішувати окремо справи своєї народности, а в спільних справах треба було згоди обох.

У 25. статті цього закону читаємо:

„Сойм Річипосполитої польської прийме постанову про заснування українського університету (в ориг. руского) та запевнить йому потрібні фінансові засоби з державної скарбниці".

У статті 27. стоїть:

„Самоврядування названих воєвідств буде переведене в життя найдальше до 2 років після оголошення цього закону. У томуж часі уряд приступить до заснування українського (в ориг. руского) університету".

І хоч цей закон є взагалі пародією автономії, зокремаж навіть пародією пропонованого і принятого Найвищою Радою статуту для Сх. Галичини, то в березні 1923 р. він спричинив памятну історичну постанову Конференції Амбасадорів (Англії, Франції, Італії та Японії) з дня 15. березня 1923 р., яка виглядає так:

„Імперія Великої Британії, Франція, Італія та Японія, що підписали разом зі Злученими Державами Америки, як головні союзні і запримзнені великодержави, версайський мировий трактат,

взявши на увагу, що згідно з арт. 87. уст. 3. цьогож трактату до них належить означити границі Польщі, які не були подрібно означені тим трактатом;

взявши на увагу, що польський уряд представив у дні 15. лютого 1923 р. Раді Амбасадорів прохання, змагаючи до того, щоби великодержави, які мають у ній своїх представників зробили вжиток з прав, наданих їм названим артикулом;

зважившн, що зі свого боку литовський уряд своєю нотою з дня 18. листопада 1922 вже заявив, що бажає собі, щоби названі великодержави зробили з тих прав ужиток;

взявши під увагу, що згідно з 91. арт. мирового договору підписаного в Сен-Жермені Австрія зріклася в користь головних і запримзнених великодержав усіх прав і титулів, які раніше належали до б. Австро-угорської монархії і які лежачи поза границями Австрії так, як є описані в 27. арт. названого договору, не є тепер предметом ніякого іншого признання;

з уваги на те, **що Польща признала, що відносно Східної частини Галичини етнографічні умови роблять конечним автономічний устрій;**

взявши на увагу, що трактат, заключений між головними союзними і запримзненими великодержавами та Польщею в дні 28. червня 1919 р. передбачив для всіх територій, що находяться під польською зверхністю, спеціяльні ґарантії для меншостей раси, мови і релігії;

взявши на увагу, що щодо границі з Росією Польща ввійшла безпосередньо в зносини з тією державою в ціли їх означення;

що відносно границі Польщі з Литвою слід мати на увазі фактичний стан, що виплинає з резолюції Ради Ліґи Націй з дня 3. лютого 1923 р.,

уповажнили Конференцію Амбасадорів вирішити цю справу.

Наслідком того Конференція Амбасадорів вирішує:

визнати за Польщею всі права верховної влади над територіями, що лежать між зазначеними кордонами (слідує кордон рижського миру) і іншими кордонами території Польщі з резервою додержуватися відповідних точок мирового договору Сен-Жерменського щодо податків і зобовязань, що припадають на держави, до яких перейшла територія старої Австро-угорської монархії".

Складено в Парижі 15. березня 1923 р. Ерік Фіпс, Романо Авецана, Р. Пуанкаре, М. Мацуде.

Нижче підписаний, належно-уповноважений, в імени польського уряду приймає вищезазначені постанови. — Париж, 15. березня 1923. — Моріс Замойський.

В біжучому році заповідаються гарні врожаї, тому не забудьте обезпечити збіжжа й пашу від огню в

Т-ві Взаїмних Обезпечень „Дністер"

у Львові, вул. Руська ч. 20.

Ось на підставі цього акту Польща перебрала суверенні права над Сх. Галичиною разом з усіми зобовязаннями щодо неї. Досі вона не виконала ні одного зобовязання з тих, які підписала. І навіть її власний закон з 26. вересня 1922 р. став уже тільки клаптиком паперу, забутим усіми польськими урядами й політиками. Вже нині зміст цього закону є тільки історичним причинком до характеристики польської політики з тих часів. Нині так само як перед 1923 р. усякі польські політики й публіцисти займаються теоретично „розвязуванням" української проблеми не тільки приватно, але й прилюдно в пресі. Про зобовязання Польщі ніхто з них не згадує ніколи й словом. А тимчасом польські уряди ведуть відому політику підривання навіть самої фізичної екзистенції нашого народу в межах Польщі, не кажучи вже про цілком суперечну зі зобовязаннями Польщі національно-культурну, шкільну, релігійну та господарську політику.

Дійсно варто широкий світ, зокремаж ті великодержави, що підписали акт з 15. березня 1923 р., належно усвідомити про теперішне положення Сх. Галичини та пригадати їм на їх обовязок поінтересуватися теперішньою її долею. Зокремаж слід усвідомити про все ті французькі політичні чинники, в яких уже відізвалось сумління та які, як ми бачили зі статті д-ра В. Панейка, пригадали собі на істнування нашої країни. Хто як хто, але Франція нанесла нам найбільше ударів у часах між 1918 і 1923 р. І тому найбільшим її обовязком цією справою належно заінтересуватись.

В. М.

Позір! Купці, Промисловці і Ремісники!

Вже вийшло ДРУГЕ число місячника „ДОБРОБУТ". Цей місячник присвячений справам торговлі, промислу і ремесла. Просимо негайно листівкою подати свою адресу, а вишлемо оказове число. Поодиноке число 50 сот. Редакція і Адміністрація: Львів, Ринок 10/II.

§ 48.

В Німеччині на підставі 48 § конституції влада перейшла в руки канцлера Брінінґа, який дістав повновласть переводити фінансові реформи не оглядаючись на парлямент. Цей 48 § має такий текст: „На випадок, колиб у німецькій державі був загрожений публичний спокій і безпечність, президент держави має право вжити відповідних засобів, а в виїмкових випадках і військової сили. В тій цілн президент може уневажнити параграфи 114, 115, 117, 118, 124 і 153 і на час позбавити їх сили. Відносно артикулу 1. і 2. параграфу 48 президент уживаючи засобів для охорони республики має повідомити про це парлямент.

Невдала революція в Португалії.

У Лізбоні арештовано кількадесять старшин португальської армії та кількох цивільних осіб, які приготовляли державний переворот. Революція мала вибухнути у найближчому часі.

НА СХІДНІ ТЕМИ.

Ще про Єгипет.

Крîваві заворушення. — Упадок диктатора Махмуда-паші, вибори і побіда націоналістів партії Вафду. — Закон на обмеження самоволі короля. — Конфлікт з королем, розвязання парляменту й димісія уряду. — Господарська кріза.

Ми вже згадували про неспокій у Єгипті. Бо справді, телеграф приносить щораз нові відомости про поважні заворушення у Єгипті.

Поліція й військо зі зброєю в руках виступали проти демонстрантів, є чимало вбитих та ранених.

До тяжкої економічної кризи й невиясненої ситуації анґльо-египетських взаємин на ґрунті непідписання умови з Анґлією, доходить нове лихо: конфлікт безперечної більшости египетської людности з королем.

Гострий конфлікт поміж египетським парляментом і королем Фуардом, має свої причини в історії річного диктаторського правління Махмуда-паші. Як відомо, в 1928 році король Фуард розпустив парлямент, віддавши владу в руки Махмуда-паші. Проект анґльо-египетської умови, підготовлений в часі міністрування Махмуда-паші, був безпосередньою причиною димісії кабінету однорічного диктатора, на місце якого був покликаний переходовий уряд для переведення парляментарних виборів. Скликання парляменту не так було потрібне египетському королеві, як анґлійському урядові для виявлення відношення для проектованої умови.

Тимчасом вибори до парляменту дали абсолютну більшість націоналістичній патрії „Вафд", лідер якої, Мустафа Ель-Нагас паша, отримав місію скласти кабінет. Від січня урядував цей уряд абсолютної парляментарної більшости, маючи всесторонню підтримку египетського громадянства. Хотячи на будуччину забезпечити Єгипет від суперечних з конституцією кроків короля, націоналістичний уряд вніс до парляменту проект, який передбачав великі кари для міністрів (читай короля), які своєю діяльністю нарушували би конституцію. Коли проект представлено королеві до підпису, він відмовився його підписати. Уряд у відповідь на це подався до димісії. Сесія парляменту, що була скликана на 23. м. м, була напередодні відкликана, а проте посли зібралися і, не дивлячись на поліційні сторожі, голова парляменту відчинив засідання, яке ухвалило протест проти поведінки короля. Таким чином націоналістичний парлямент, а з ним і більша частина египетського народу, опинилися в явному конфлікті з малопопулярним опортуністичним королем.

Тимчасом влада спочиває в руках ворога націоналістів Ізмаїла Сідки-паші, покликаного королем на становище премера. Публична опінія з нетерпеливістю вичікує день 21. липня, себто речинець зборів парляменту. Невідомо наразі, чи король схоче провадити далі боротьбу з найповажнішою партією, яка має за собою більшість населення. Положення наразі є дуже непевне, та вже доходить до явних ексцесів людности, серед якої поважно шириться републиканський рух.

До погіршення положення в краю причиняється глибока господарська кріза, яку переживає египетське рільництво, оперте на годівлі бавовни.

Після світової війни ціни на бавовну трималися добре, але пізніше почали падати. На знижку цін египетської бавовни, почасти вплинув факт поширення анґлійцями бавовняних теренів в Судані після закінчення греблі коло Сеннар.

Египетський уряд намагався запобігти крі-

ІВАН ФИЛИПЧАК.

Там, де світ дошками забитий.

Село, що ввійшло в історію та літературу та в якому троє осіб уміє читати й писати! — 67 сіл без школи. — Знищені комини і поворот до курних хат. — Ціле село — самі князі! — Краса, але нужда. — Жидівська експльоатація, — ані сліду кооператив. — Міністр Складковський, міст на Сяні і клейноди Стефана Баторія. — Чим допомогти цим гарним і бідним людям?

На границі між нами та Закарпатською Україною, між турчанським і ліським повітом врізується село Волосате, віддалене від повітового місточка Ліська 79 км. а від найближчої почти Лютовиськ 35 км.

Положене в круглій, обширній кітловині, оточене зі всіх сторін високими гірськими хребтами, як славний (з лінії Керзона) Галич (1336 м.) і Терниця (1345 м.) представляє Волосате чаруючий вид, тимбільше, що в селі нема цілком вітрів, зате богато сонця і воздуху, а здорова річка Волосатка перерізує срібною лентою село.

Перед 26 роками Волосате було славне не лише у драмі І. Франка „Учитель", але також в спорі за будову залізниці, яка мала лучити Львів з Будапештом і тоді появилася навіть окрема брошура п. з. „Użok czy Wołosate".

Тоді то турчанські потентати переперли в офіціяльних колах погляд, що корисніше буде для держави збудувати лінію на Ужок, як на Волосате. І дійсно, ці потентати вирубали свої ліси, побудували на цій лінії нікому непотрібних 5 тунелів, масу дорогих віядуктів, а залишили на боці одну з найгарніших наших околиць в Карпатах, яка не уступає красі Скільщини та долини Прута. Ростуть в околиці Волосатого дівичі ліси, а до околичних сіл не дійшла дотепер жадна культура! Школи не було тут споконвіку і до нинішнього дня її там нема, не тільки у Волосатім, але також в цілім комплексі околичних сіл як в Устриках Горішніх, Бережках, Ступосянах, Царинськім і інших 67-и селах ліського повіту!

Читати „знає" у Волосатім лишень троє людей, а то священик, його жінкаі дяк. Та й годі... Народ тут дивно консервативний. Місцевий парох о. Т. хотів учити церковного співу, а дяк бодай кількох хлопців читати, однак ці спроби не вдалися. Волосатці вперті й упереджені до всякої „новини". Так само не повезло з будовою школи. Священик о. Т. виєднав в будівельній експозитурі 144 кубічних метрів будівельного матеріялу, з чого можна би збудувати школу і приходство, коби лише люди звезли собі в зимі цей матеріял волами до села. Люди обіцювали, що звезуть, а нишком пішли до адвоката жида в Лютовиськах і відписали властям, що не можуть звезти цього матеріялу, бо воли слабі, люди не мають часу, бо ведуть процеси за ліси і т. п. і тимчасом будівляний матеріял експозитура роздала іншим селам. На 182 хати у селі, лише три хати з коминами: у священика, війта й одного „американця", — рештаж курні; люди не хотять будувати коминів, бо не було би де лену сушити! Знищені війною хижі експозитура відбудувала наново з більшими вікнами і коминами. Однак люди всі комини розвалили і привернули назад курні хати, бо до таких привикли.

Ця консервативність поглядів має бодай те одно добро, що, слава Богу, нема там ще „райтгозів" і ковнірців, не видно „мештів" і шовкових дівочих панчішок які так руйнують нинішне наше село. А проте народ у Волосатім має себе за щось ліпшого, як в інших селах, бо половина людей уважає себе за „князів". Князівство своє виводять з найдавніших якихось непамятних часів, але з яких часів — сказати не вміють. Доказом їхнього „князівства" є три перґамінові грамоти, заховані в селі. Одна від Степана Баторія, друга від Володислава IV., третя від Августа II. Останні дві є повторенням першої, а саме, що король за пограничну службу, надає людям село Волосате з правом уживати околичні села, поля, сіножати й ріки, та випасати худобу на обширних полонинах, що до нині становлять головний дохід і прожиток мешканців. Натяку на князівство в цих грамотах нема ніякого. А проте люди вірять непохитно, що вони князі, бо в давніх часах платили окремо від „простих" людей якісь данини, мужики робили їм панщину, а „князі" мали окремого суддю, котрого звали „шолтисом". З цього оповідання не можна вивести ніяких внесків щодо їхнього князівства, хіба пригадується маґдебурське право.

Але дійсно господарі виглядають як князі. Народ це милий, рослий, красний, лиця поважні, римські, очи мудрі, чола високі, всі бльондини, або шатени, з синіми очима, чим абсолютно відбивають від усіх околичних бойків. Жінки і дівчата правдиві красуні, клясичні лінії тіла, можна їх брати за моделі краси. На питання відповідають розумно, льоґічно, цілими реченнями, так, що нам зразу здається, що це освічений нарід. Не вважаючи на курні хати, виглядають чисто, всі — мущини і жінки — ходять у гарно вишиваних сорочках. Живуть переважно з випасу худоби, яку продають двічі в рік в „Лютовищах". За вторговані гроші купують менші воли, а за решту обганяють всякі драчки і купують хліба.

Інших заробітків не мають, дров ніде не продають, бо світ подвійними дошками забитий! За Австрії ходили на заробітки „на Венґри", тепер це припинилося, бо границі позамикані, тому бідують. Живляться у доновинки пісною бульбою, капустою, ощипками, „панцаками". Мяса ніколи не їдять, навіть у найбільші свята! У неділю їдять „баники", себто квадратові пляцки (паланиці) з житньої муки, завивані бульбою, мащені у „мачанці". Мачанка, це житня мука, підбита молоком, виглядає як кляйстер! Житню муку і збіжжа на хліб купують у жидів у „місті Лютавищах". Побувати в Лютовисках, це така мрія волосатців, як неодного інтеліґента бути у Парижі! Лютовиські жиди, це великі пани, богачі, за муку, за збіжжа рахують собі ціни, як самі хотять, тут їх ніхто не контролює, пів метра „панцаків" коштує 30 зол. „платних на Спаса"! Яке було би тут вдячне поле до праці для наших Повіт. Союзів Кооператив! Кілько би тут можна добра зробити

зі двояко: поперше не дозволяв побільшувати терени плекання бавовни, подруге виступав на ринку як купець бавовни. Але не вважаючи на ограничення бавовняних теренів, ціни бавовни все падали й на закуп бавовни урядові приходилося видавати все більші суми. Так на осені цього року треба було би видати на купівлю бавовни 20—30 міліонів египетських фунтів, тимчасом уряд має нині в свойому розпорядженні тільки 2 міліони фунтів. З цього виходить, що осінню господарське життя Єгипту буде піддане новим тяжким потрясенням. Торговельний біланс цього року безперечно матиме дефіцит значно вищий від минулорічного, який вперше після світової війни приніс Єгиптові понад 7,5 міліонів ег. фунтів (332 міліонів золотих) дефіциту. Внутрішня торговля є в повному застою. Процентові папері виказують тенденцію зниж-

Медицинальний радник **Д-р І. БЕРЕЖНИЦЬКИЙ**
стоматольоґ-дентист у Львові, виїхав.
4492 **Поверне 1-ого вересня.** 2—2

ки до 50 проц. своєї попередньої ціни. Всі продукти рільничої промисловости впали на ціні майже до коштів продукції.

Туристичний рух, який так багато приносив Єгиптові прибутків, з огляду на загальну економічну крізу зменшився дуже поважно. Нічого дивного, що при такій ситуації люди починають тратити спокій та ще скоріше вбачають втілення всього зла в малокультурнім королю. Для повноти явища треба згадати тяжку загально-політичну ситуацію Єгипту, з огляду на зірвання анґльо-египетських переговорів. Частина преси, ворожої націоналістам, твердить, що націоналістичний рух передбачав безвихідність ситуації в осені й навмисно викликав конституційний конфлікт, щоби мати претекст для виходу з тяжкої ситуації. Інші знову твердять, що поважним закулісовим чинником у конфлікті є також анґлійський уряд, який вороже дивиться на націоналістичний „Вафд“, (партія націоналістів покійного Заглула паші), з яким не можна було дійти до порозуміння в недавній льондонській конференції.

Це тільки припущення без переконуючих арґументів. Одно певне: Єгипет переживає критичну добу внутрішнього будівництва й боротьби за визволення від анґлійського протекторату. Л. Л.

При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.
Зміна адреси 1 зол. Можна присилати почтовими значками.

З життя політичних партій.

Українська Соціялістично-Радикальна Партія.

„Головна Управа Української Соціялістично-Радикальної Партії відбула своє чергове засідання у Львові дня 28. червня ц. р. при участи майже всіх виборних членів, послів, сенаторів та делегатів повітових організацій Партії.

По докладнім обміркованні всіх політичних та організаційних справ, ухвалила Головна Управа ряд резолюцій, які поміщуємо в скороченні:

1) Політичне положення.

а) Стверджується виїмкову вагу сучасного положення. Звертається поклик до своєї організації до як найбільшої чуйности та напруження праці в напрямі збільшення організованої сили українського працюючого народу.

б) З огляду на збільшену рухливість інтервенційних орієнтацій, взивається всіх українських працюючих людей до протесту проти усякої чужинецької окупації на Україні. Україна не бажає собі нічийого вмішування у свої справи — ні комуністичної чи „демократичної“ Москви, ні західного завойовницького капіталу.

в) Під комуністичною владою, помимо її терору, зростають усе сильніше українські визвольні елементи, як це доказують масові процеси та арешти селян, робітників та інтелігенції за їх протест проти московської надвлади. Самостійницький рух стає масовим та пробиває собі дорогу навіть у ряди комуністів та урядовців. Тому Москва, налякана цим опором, скидає з себе дотеперішню маску та ліквідує дотеперішні паперові права України. Недавно знесено самостійний комісаріят земельних справ, а тепер зноситься навіть окремий комісаріят освіти на Україні.

г) Проти фашизму український працюючий народ може успішно боротися тільки масовим орґанізованим змаганням, а тому закликається весь свідомий загал трудового люду вступати в лави УСРП.

д) Угодові спроби деяких українських буржуазних ґруп з польською урядовою санацією (Гол. Управа УСРП має тут певне на увазі дисидентів з власної партії, „Українську Ниву“ та деякі клерикальні гуртки — прим. Ред.) та деяких одиниць здеклясованої інтелігенції з „демократією“ ППС (це камінчик у городець 5. союзників радикальної виборчої листи — прим. Ред.) причиняються до деморалізації українського суспільства. Це найкраще видно на тім, як ворожа преса роздуває похапци ті спроби одиниць та поширює їх за границею для викликання враження, що ніби взаїмовідносини польського й українського народів як найкраще наладнюються. Тому УСРП такі спроби буде поборювати, як їх поборювала дотепер“.

Друга точка резолюцій торкається способів святкування 40-літнього ювилею УСРП, а точка третя присвячена американській організації „Оборона України“ пп. Січинського й Цеглинського, якій Головна Управа УСРП дуже чемно дякує за дотеперішню менше цінну „моральну та багато ціннішу „матеріяльну піддержку“, і ще чемніше просить не забувати і надалі...

Українська Соціял-Демократична Партія.

У „Професійному Вістнику“ (ч. 7.) читаємо:

„Дня 29. червня ц. р. відбулася у Львові конференція, в якій взяли участь члени ЦК Української Соціял-Демократичної Партії, члени управи Української Професійної Комісії і делеґати з провінції. Головував тов. П. Буняк. Реферати на тему політичної, професійної і освітної організації виголосили тов. В. Старосольський, І. Квасниця і В. Темницький. По рефератах і оживленій дискусії, конференція приняла одноголосно цілий ряд резолюцій, між ними резолюцію в політичних справах такого змісту:

1) Сучасний момент характеризується зростом реакції, та явним стремлінням до реставрації цього ладу, який повалила повоєнна революція. Тим реставраційним змаганням стоїть на перешкоді в першій мірі демократія, яка в повоєнних часах прийшла до рішаючого значіння. Отже бачимо на кожному кроці консек-

Комунальна Каса Ощадности
Львівського Повіту у Львові
повідомляє, що ухвалою Управи з дня 11. VII. 1930 р. обнизила опропентування ощадностевих вкладів, а саме:
Золотових з 9% на 8%, а
Долярових з 7% на 6%, у річнім відношенні щодо нових вкладів з днем 16. VII. ц. р. — а при вкладах зложених перед тим речинцем почавши **від 1. вересня 1930.**
Рівночасно ухвалено **обнизити, почавши від дня 15 липня 1930 р., відсоткову стопу векслевого есконту з 12% на 11% у річнім відношенню.** 2506

вентні намагання зі сторони реакційного табору, щоби підкопати і знищити демократію. Демократія є тепер в цілому ряді европейських держав поважно загрожена зі сторони реакційно-реставраційного табору. Перші удари реакції спрямовані є проти соціялістичних партій, як найважніших експонентів демократії.

Під сучасну, історичну, важку для демократії хвилину, українська соціял-демократія, стоїть непоколибимо на сторожі і в обороні демократичних прицнипів і стремлінь. Уважає, що в цьому рішаючому моменті український пролетаріят повинен дати чинну піддержку демократичному таборові в його боротьбі проти реакції, диктатури і сольдатески. (Чи це означає приступлення УСДП до польського „Центро-ліва“? — Прим. Ред.).

2) Сучасний капіталізм, шукаючи для своїх продуктів ринку збуту, обєднується з реакційно-реставраційним табором і готовить інтервенційний похід проти Союзу Радянських Республік. Конференція ще раз стверджує, що українська соціялдемократія, як і цілий соціялістичний табор, була, є і буде противником усяких інтервенційних плянів.

Конференція взиває усіх членів У. С. Д. П рішучо протиставитися намаганням реакційного табору, які бажають творити серед української суспільности настрої прихильні інтервенційним плянам“.

Далі, з того самого числа „Проф. Вістника“ довідуємося, що „дня 6. липня ц. р. відбулася у Львові окружна нарада в політичних і професійних справах.

По рефератах тов. І. Квасниці про сучасне економічне положення і тов. В. Темницького про сучасне політичне положення, розвинулася обширна дискусія, в якій брали участь тов. І. Івашко, М. Ґловяк, О. Дворняк, Л. Ганкевич, М. Галушка, М. Гарасимець і П. Буняк“.

У довгеньких резолюціях впевняється, що лише соціялізм є носієм демократичних принципів і единим оборонцем демократії та що лише заведення соціялістичного ладу усуне нинішню господарську скруту (чудовим доказом чого — треба догадуватися — є загальний добробут і брак усяких економічних і господарських кріз у соціялістичному раю Совітів). Нарада одобрила вповні діяльність УСДП в політичних і професійних справах.

„По принятті цих резолюцій вибрано Окружний Комітет УСДП в такому складі: голова — тов. М. Галушка, заступник голови — тов. Д. Паньчишин, секретар — тов. Паньків, — члени ттов. М. Ґловяк, О. Дворняк, О. Кушик і м. Лопатинський“.

Пора відновити передплату на місяць серпень.

для тих темних незрячих братів! Був вправді у Волосатім міністр Складковський з жінкою, львівським воєводою і повітовим старостою. Приїхали на конях і загостили, очевидно, до війта. На запити міністра: „яксен вам ту поводзі вуйце“, війт заздалегідь підготований відповів: „нам добре пане маєстер, нам тут усім дуже добре“, — а взявши на відвагу, додав від себе: „якби ми мали міст на Сяні, то вже нам нічого не треба“.

— Мост бендзеце мєлі вуйце, мост бендзе.

— Ая, ая, відповів війт, нам так нераз казали і пан староста.

— Я вам мувен, же бендзе, відповів міністр і віхав зі своїм штабом, а війтові дав 100 зол. на придбання скриньки „на те ценне клейноти од круля Стефана“, які протягом кількох століть за стріхою почорніли і побутніли. Війт (перла між війтами) є вже удекорований якимсь мідяним „менталем“, на котрім видніє погрудля захмуреної людини з довгими бровами і шляхоцькими вусами. Заслуга війта та, що не допускає в селі ні до будови читальні, ні школи, ні церкви, ні плебанії та розповідає по селі, що „буде міст на Сяні“. Шкода лише, що не запровадив міністра до першої ліпшої курної хижі і не просив його попробувати пісних „панцаків“ та ощипка, яким можна би коня вичесати.

Чим би тому народові помогти можна?

Тому, що положення Волосатого (села й управних піль) доходить до 900 м. над рівень моря, а місцями і переходить висоту 900 м., для-того про інтенсивну управу збіж нема що й думати. Тут ледви з бідою дозріває вівсик та ячмінь, скорше вдасться бульба і капуста, а долі у священика бачив я в заслоненім місці на грядках трохи буряків, чіснику, цибулі, петрушки, де земля була незвичайно виправлена і згноєна. Про розведення садівництва рівнож мови нема, бо мороз спалить цвіт; цього року виїмково бачив я у священика на двох яблінках кілька дрібних як оріхи яблочок. Невдадуться рівнож корчі аґресту і порічок, бо цілком знидіють і нічого не вродять. Навіть лісковий оріх не видасть плодів. Навіть свербигуз („ґеґепече“) дуже нуждено виглядає, тому сумніваюся, чи видав би овочі, потрібні до виробу овочевих вин. Зате чудесно там удається лен. Народ сіє тут досить льону і має богато гарного льняного полотна, котре білить примітивним способом. Тут знавці мусіли би застановитися, чи не оплатилось би спровадити гарніший сорт високопенного льону, який так прегарно росте у північних московських ґуберніях, як олонецькій, петроградській, костромській та інших, і цей сорт, що його Росія перед війною експортувала цілими поїздами за границю до західних країв, перещіпити на наш висококарпатський терен. При тім навчити цей безумовно здібний наш нарід виробу гарніших і тонших полотен на уліпшених станках і дати їм кращий кусник хліба в руки. Можна би також зайнятися покращанням породи овець, бо полонини дозволилиб на це і всі вони поки-що в руках громади. Мородатні наші кола повинні звернути рівнож увагу на те, що Волосате окружене виключно буковими лісами, яких якість незвичайно висока, а громада посідає кілька тисяч морґів букового ліса, котрого вживає лишень на свої потреби. Заходом наших товариств як „Просвіта“, „Сільський Господар“, „Рідна Школа“ повинна повстати тут школа виробу меблів, крісел, спершу примітивних, опісля чимраз ліпших, які з початку розходилися би по околиці, а пізніше широчінь збуту можна би збільшити. Судячи по анальоґії, маю надію, що в Волосатім удалось би рівнож морвове дерево, а з ним пішов би гладко розвій шовківництва. Шкода було би, щоби цей рослий і красний народ лишився у такім занедбанню і в такій біді і темноті як нині.

Подібні до них люди живуть у трьох селах на Закарпатті: у Ставнім, Бистрім і Лубній. З ними найчастіше волосатці пристають, братаються, кумаються і женяться, на що дістають від граничної сторожі пропуск.

Про їхні родинні й релігійні обряди, про звичаї і обичаї, що сягають глибокої старини, навіть часів добування вогня через потертя дерева об дерево, про їхню мову, пісні, йойкання, про їхні вади і прикмети слід би оповісти окремо.

„Сміх Землі"

Цікаве оповідання Володимира Островського можна дістати в Адміністрації „Діла" Львів Ринок 10 або в Українських Книгарнях. Ціна одного примірника без пересилки — — 1·50 зол., з порученою пересилкою 2·10 зол. — —

Марш. Пілсудський поїде за кордон.

Після іменування ген. Конажевського керовником мін-ства військ справ в урядових колах обговорюють місце побуту марш. Пілсудського підчас відпустки. Пілсудський тепер у Пікілішках біля Вильна у своїй військовій оселі. „Курер Поранни" пише, що Пілсудський ловить раки. Не хоче займатися ніякими ресортовими справами, бо хоче спокою. Тому, кажуть, поїде на канарійський острів Мадеру.

Прем. Славек на зїзді леґіонів.

У неділю відбувся в Варшаві зїзд голов округів і відділів союзів леґіоністів із цілої Польщі. На зїзді прем. Славек у промові м. ін. сказав, що завданням леґіоністів у теперішній час є виховати суспільність у чеснім відношенні до держави. В резолюції зїзд стверджує ідейну й організаційну одноцілість леґ. табору та пятнує виступи, що підважують повагу голови держави і стараються спричинити інтервенцію чужих чинників у внутр. справах Польщі.

Нафта у Тухолі?

Пат повідомляє, що при копанні кирниці в огороді пекаря Каляфа в Тухолі (місцевість, де були інтерновані українці) натрапили на джерело нафти, що горить ясно та не коптить.

Пожежі.

Дня 18. липня згоріли господарські будинки Мавр. Фельдштуга, власника дібр у Борщеві. Шкоди є на 40.000 зол. У Горохівцях, біля Перемишля згоріла хата, стодола та стайня Петра Сновищака. Шкода: 10.000 зол.

Ранений на пл. Сольських.

У Львові на пл. Сольських поліцай подибав мущину у калюжі крови. Був він ранений в голову, груди та черево так тяжко, що аж тенеса вийшли на верх. Це 35-літній Панич Стан. із Клепарова, а поранив його з особистих порахунків якийсь Н. Біндер.

Ще два нові кіна у Львові.

У Львові оснувалися дві консорції, почасти фінансовані одним львівським банком і в найкоротшому часі хочуть побудувати нові кінотеатральні будинки: 1) при вул. Романовича, на парцелі банку, що фінансує підприємство (напроти бензинової стації), 2) при вул. Кривій (фронтом до Академічної).

Фляконом убила чоловіка.

На Замарстинові при вул. Стебелинських 34., жінка монтера Фр. Будзінського Марія в суперечці кинула фляконом (зробленим із шрапнеля) у голову чоловікові. Закровавлений Будзінський впав на землю і до кількох хвилин умер. Будзінський був касовим вломником. Жінка зізнала, що вбила його, бо знущався над нею.

Схопили б. віцепрезидента фінляндського парляменту.

Бувший віцепрезидент розвязаного фінляндського парляменту проф. Хакіля виїхав позвозкою поза Гельсінґфорс. Його здогонило авто, з якого вискочило кількох замаскованих людей, під загрозою револьверів казали візникові станути, звязали проф. Хакілі руки й ноги і автом відвезли його в невідомому напрямі. Здогадуються, що вивезли проф. Хакілю комуністи. Проф. Хакіля, як провідник соціялістів був міністром справедливости в уряді Панера, він є теж бурмістром Тамерсфорсу.

Арештування рос. учених.

(АТЕ). У Москві арештували около 30 учених і фахівців. ДПУ повідомляє, що викрито саботажну організацію, яка мала унеможливлювати здійснення госп. пляни, головно хліборобські. Між арештованими є визначні агрономи, між ними проф. рільничої академії Веселовський та Чаянів. Процес відбудеться небаром.

Мило з дітей?

(АТЕ). „Красная Газета" повідомляє, що в Курську розійшлася вістка, нібито ДПУ зорґанізувало крадіж дітей, яких вбивали для фабрикації мила. Батьки замикають дітей дома, не пускають у школу. 30 проц. дітей не ходить тому до школи. Юрба хотіла злінчувати жінку, підозріву в крадежі дітей. ДПУ арештувало підозрілих у пошированні тих вісток.

Ревізія персоналу „Правди".

(АТЕ). Центр. комісія контролі перевела ревізію персоналу редакції нач. органу компартії „Правда". Причиною були статті письменника Кольцова, що викривав фальш бюрократів в інформуванні центр. влади про минімі поступи промислу. Кольцов зазначував, що статті дані про розвиток промислу часто є фантазією директорів, що так хочуть підлобритися урядові. Нач. влада партії добачує у тому праву опозицію на сторінках „Правди", тому зарядила ревізію для усунення опозиціоністів.

Конфіската творів Троцького.

(АТЕ). Політбюро зарядило конфіскату творів Троцького. Навіть книжки, що їх Троцький написав іще перед виселенням із СРСР мають усунути з бібліотек, „щоби не деморалізували молоді".

Польська мова у військових школах СРСР.

(АТЕ). Вища воєнна рев. рада СРСР ухвалила внести до військових шкіл обовязкове навчання польської мови. У спец. відділах для молодих командантів червоної армії, крім польської мови, викладатимуть науку про Польщу. Кандидатів курсу приділюватимуть до залог на польському кордоні.

Арештування дир. „Руссаавсторгу".

З Відня повідомляють, що ліквідатора „Руссаавсторгу" Самойлова, який втік був із Відня після здефравдування 25.000 дол. і 14.000 мар., зловили в Берліні. Віденська влада буде домагатися видачі Самойлова.

Турецькі війська ввійшли у Персію.

Царгородські часописи повідомляють, що турецькі війська в погоні за курдійськими повстанцями перейшли перський кордон. Туреччина домагається від Персії нової реґуляції кордону, тому що курди все нападають а перський уряд супроти них безборонний. Турецька преса пише, що Анґлія зорґанізувала повстання курдів, щоби створити курдійську державу.

Балканське Льокарно?

З Атен повідомляють, що 5. жовтня відбудеться там конференція Греції, Болгарії, Румунії, Туреччини, Юґославії й Альбанії. Кожну з тих держав заступатиме 30 делеґатів. Порядок денний конференції: 1) Випрацювання заг. напрямних балканського союзу, 2) випрацювання статуту балканської конференції, скликуваної що якийсь час, 3) госп. зближення, 4) політичне й інтелектуальне зближення. Крім того відбудеться нарада, чи не можна би заключити балканське Льокарно.

Зі спортового життя.

Україна—Ресовія 1:2 (1:1).

Програна України за мистецтво „А" кляси завдяки нездисциплінованости декількох її грачів, а саме: Новицького, який „заштрайкував" і Лисика, який не явився на двірці, а крім того Петрів зголосився нездоровим. Складена на скору руку дружина з Бутлем І. на воротах, Бутлем II. і Трушем в нападі, не змогла встоятися противникові, який рятуючись від упадку до „Б" кл., грав дуже амбітно і остро. Мимо того, що в першій половині Україна грала проти сильного вітру, напад її часто загрожував воротам противника, а Пілпісецький в 14 мін. стріляє гарною головкою вирівнюючого ґоля. За це в другій половині вітер ущух зовсім, а напад України граючи дико, перестав цілком істнувати. Оба ґолі стрілила Ресовія зараз в перших мінутах першої і другої половини гри. В.України стояла на висоті завдання лише оборона, поміч слаба, а напад був найслабшою частиною. Видців около 500, судця п. Стшелецький.

Варшава. Польонія—Леґія 3:1 (0:1).

МИСТЕЦТВА А-КЛЯСИ.

Львів. Лехія—Яніна (Золочів) 4:0 (0:0).
Львів. Погонь І. Б.—Чорні І. Б. 2:0 (0:0).
Перемишль. Польонія—Світезь 4:0 (2:0).
Стрий. Погонь—Гасмонея 3:1 (1:0)

Нікчемність без міри.

Оплювання нашими новоспеченими більшовиками Галицької Армії.

Коли хто ввійде на дорогу спідлення і нікчемности, той швидко котиться униз і навіть не счується, як тратить почуття усяких меж: що можна й чого не вільно: бо навіть підлота і нікчемність, навіть революційно-більшовицьке неґування усяких моральних і етичних засад, як „буржуазного пересуду", — повинно прецінь теж мати свої межі. Але є в Галичині катеґорія людців, які цих меж не признають, — не мають їх почуття, так їх уже пережерла підлота, в яку залізли — ради хліба насущного. З ідейним комунізмом вони не мають — очевидно — нічого спільного, і не мають теж про комунізм зеленого поняття. Вони лише вислуговуються своїм панам за гроші, а ради їм приподобатися, стають більшими більшовиками від Леніна, Троцького і всіх Дзержинських на купу: роблять так! підлі речі, яких справді ідейні комуністи та передовсім — поважні люди — ніколи самі не робилиб і від інших не жадалиб.

Виходить ось у Львові ґазетка „Сила". Ніхто про неї не знає, ніхто не читає, ніякого значіння не має, не має теж найменшого впливу серед ніяких кляс, верств чи кол українського на-

Ощадність це скарб!

В послідних часах косметика так поширилася, що нема майже дому, де не уживали би її. Паста до зубів пудер, кольонська вода, крем до лиця і рук і т. д сталися необхідним середником першої потреби. Перфумерія і ґалянтерія фірми **„Birnfeld" Казимирівська ч. 1.**, поручає косметику по дуже низьких цінах Там купуючи ощаджується богато грошей. Спеціяльність: води кольонські і квітові на вагу. **Гуртом, детайльно.** 2498 2—3

роду в Польщі. Виходить тому, що вдалося комусь переконати когось, що „треба" видавати такий „орган", який — як метеор „заяснів" на українському галицькому небосклоні і так само щезне, трошки неприємного запаху по собі залишивши, з якого теж швиденько і сліду не остане: тільки спомин залишиться у тих, які вхитрилися черпати з отої кволої „Сили" маленьку платню на прожиток. І брали би її, проживали і явно та славно заробляли на неї віщаючи собак на всіх українських і світових буржуїв, заповідаючи світову революцію від Печеніжина через Бомбай аж до Бутукудії, виписували би всілякі штудерні „ревеляції" про „уґоду", лаяли вишуканими московсько інтернаціональними словами всі українські політ. партії й усіх політиків та не-політиків, складали би гимни в честь тої хвилини, коли всіх тих жовто-блакитних глитаїв, кровопійців і т. д. власноручно будуть по галицьких че-ка розстрілювати, — присилали би систематично всенький мізерний наклад своїм хлібодавцям на показ і доказ своєї праці, і все було би гаразд. Але ні — аби приподобатися, видумують такі штуки, яких справді хтонебудь не втяв би.

Ось у числі з 13. ц. м. є „передовиця" п. н. „Через Варшаву на Київ". Уся вона присвячена ганебним нападам на старшинський корпус УГА та на саму Українську Галицьку Армію. Галицька Армія, мовляв, коли переходила Збруч, була голодна й обдерта, але „офіцири і взагалі команда не була ні голодна ні обдерта".

„Хто бачив, як ті, що тепер носять хрестики і в очах замотиличеного молодого націоналіста представляються як живі національні герої, хто їх тоді бачив, той має про них інший погляд. І зовсім вірний. Не було набоїв, не було одягу. Але довгі місяці була борисл. нафта, продавалася. Врешті гроші за ту нафту „кудись" поділися. Сьогодні ви почуєте, що ось закладаються такі то і такі українські фабрики, банки, стільки то українців будує нові величаві доми у Львові та інших містах, ось скільки нових українських купців і т. д. Знайте, що більшість тих „національних подвигів" — це бориславська нафта..."

Значить — усі ті збагачені торговці бориславською нафтою — це колишні галицькі старшини, які нині носять „хрестики". Єдиний адміністратор бориславської нафти, диктатор „бориславської республики" „товариш" Семен Вітик є чистий, як лілея, скроплена буржуйською кровою, і від літ „робить галицьку революцію" — у Харкові. Але не лише бориславську нафту пили галицькі старшини. Вони займалися теж звичайним грабіжництвом, а все їхнє воювання було звичайним торгом і розпустою. Ось послухайте:

„Ранених, хорих стрільців, коли їх товари-

ші не занесли на руках, в плахтах за Збруч, не було в чому завезти. Але в той час тисячі селянських возів, насильно вигнаних з пригранічних сіл, везли не тільки „законні" жінки п. офіцирів, але і їх любовниці за Збруч. А „пані добродійки" й інші повії, везли на возах порцелянові тарелі, срібні ножі, дивани, образи та іншу военну добичу національних героїв, і в той спосіб охороняли „українську націю перед наїздниками".

Врешті, щоби не осамітнити самих лише старшин, червоний ступайка додав їм до товариства і все стрілецтво, тільки що від старшинства відокремлюване.

„...Вся боротьба галицької армії на Україні, боротьба проти більшовиків, це була також боротьба проти національного визволення. **Таку „славу"** здобула галицька армія на Україні..."

— Пане Романе Сказинський, „видавце" і „редакторе" тої „Сили"! Від вас ніхто не вимагає пошани для „хрестиків", які носять живі. Можете не шанувати теж тих видних і невидних, з землею зрівняних старшинських могил колишньої У Г А, на яких стоять деревляні хрести та на яких — як на Рад. Україні – тих хрестів нема. Від такої мізерії, такої ніксчеми ніхто пошани не хоче, ніхто її не потрібує. Але може часом, колись, у ганебній старості, коли її доживете, поставите собі питання: яка є ріжниця між вами і такою старшинською могилою, між вами і таким рядовим стрільцем, що перейшовши Збруч ішов на опанований вашими нинішніми панами Київ, задивлений у нього, як національну мрію?!

З життя наших установ.

Конституююче засідання нової Ради „Т-ва Письменників і Журналістів ім. І. Франка".

На загальних зборах „Т-ва Письменників і Журналістів ім. Ів. Франка", що відбулись дня 13. червня ц. р., вибрано нову Раду Т-ва. З ріжних причин нововибрана Рада не могла уконститууватись заразже по зборах. Щойно в пятницю, 18. липня ц. р. відбулося конституюче засідання Ради. Головою Т-ва є, як це вже відомо, вибраний загальними зборами наш письменник **Богдан Лепкий** (збори голову вибирають окремо). На засіданні Ради в пятницю нововибрані члени розділили між себе поодинокі функції таким чином: заступником голови став ред. **В. Мудрий**, секретарем ред. **Михайло Рудницький**, заступником секретаря ред. **О. Боднарович**, скарбником ред. **І. Квасниця**. До Ради Т-ва належать крім того: **М. Голубець** і **Л. Лепкий**.

Арештування в Москві.

Як повідомляють з Москви, там арештовано 30 осіб, головно професорів середних шкіл і вчених агрономів. Їх підозрівають в приналежности до тайної організації, що мала за завдання перешкаджати в колективізації сільського господарства. Між арештованими є професори Весоловський і Чапанов.

Хитрі „кулаки".

З Москви повідомляють, що в кількох околицях СРСР селяни, які належали до колективних господарств, почали ділити колективні господарства між членів комун і забирати збіжжа кожний окремо для себе. Селяни є тої думки, що сіяти то ще можна комуною, разом, але підчас жнив кожний селянин повинен жати збіжжа для себе окремо і свою пайку забрати до своєї стодоли. Радянська преса бачить у тім новий маневр „кулаків" і дуже обурюється на їх хитрість.

І в Швеції поборюють комуністів.

Зі Штокгольму повідомляють, що в цілій Швеції, подібно як у Фінляндії почався сильний антикомуністичний, селянський рух. Невідомі особи зловили комуністичного посла Мальморна, втягнули до авта і вивезли в невідомім напрямку, так що поліція досі не відшукала цього посла.

Поміч Мадярщини для Польщі.

З нагоди десятиліття „цуду над Віслов" польська преса пише, що 1920 року Мадярщина доставила до Польщі 48 міліонів крісових набоїв до маверів, 13 міліонів для манліхерів, 240 полевих кухонь і кількасот тисяч набоїв для гармат. Ці транспорти муніції Мадярщина прислала 12. серпня до Скерневич, а звідтам їх вислано на фронт під Варшавою, де стався „цуд".

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Складайте жертви на оселю українських робітників пера в Ямнім!

НОВИНКИ

— **ПОЧТОВІ СКЛАДАНКИ розсилаємо з нинішнім числом і просимо Вп. Передплатників негайно відновляти передплату, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплата на серпень виносить 5 зол.**

— **Літом у гори.** Інформуйтеся: Купелеве заведения Зелемянка п. Гребенів коло Сколього. Горячі купелі сірчано-йодові у лазничках. 2388 18—30

— **Арештування в заліщицькому повіті.** В Дзвинячі, пов. Заліщики, поліція зробила ревізію в домі о. Ганкевича, після чого арештовано сина цього священика Олексу та учителя Сохацького і двох селян, братів Думних. Арештованим закидають приналежність до УВО.

— **Ревізії.** В ночі з 15. на 16. липня ц. р. згоріло чотири шопи, з пашею та господарськими машинами на фільварку в селі Вислобоках, пов. Львів, що є власністю б. міністра війни Юліяна Мальчевського. Пожежу зльокалізували вогневі сторожі Т-ва „Луг" сіл: Вислобоки, Ременова, Запитова, Сторонятина і Сулимова. Тому міська вогнева сторож, що приїхала зі Львова, преспокійно відїхала назад та не гасила вогню зовсім. Та проте вже 17. і 18. липня ц. р. політична поліція зі Львова перевела труси й ревізії у студентів і свідомих селян в Вислобоках і дооколичних селах: Запитові, Підлісках Малих, Сторонятині та Ременові. В Вислобоках переведено ревізію в Степана Делика студ. філ., в Запитові в Василя Цигана абс. гімн., Михайла Сениці та Володимира Кремінецького. Шукали нелегальної літератури і за револьверами. Основну ревізію переведено в Сторонятині в Володимира Лотоцького студ. прав., яка тягнулася від 8. до 11. год. вечором. В нього шукали теж за револьверами і вибуховими матеріялами. Крім того переведено ревізію в свідомих селян села Ременова та Підлісок Малих. У звязку з пожежою фільварку в Вислобоках цькує знову польська шовіністична преса твердячи, що це черговий саботаж УВО та запевняє своїх читачів, що при вогні найдено летючки з написом: „За Сян, Ляхи".

— **„Саботаж".** „Курер Станіславовскі" пише, що в ночі 12. ц. м. невідомі особи перетяли у двох місцях телеґрафічні дроти недалеко Пістиня в Коломийщині. Поліція шукає виновників, а „К. С." бачить у нім новий акт українського саботажу.

— **Рівноправність.** Поміщуємо відпис документу, який без коментарів сам говорить про рівноправність української мови з польською у Польші: **„Rada szkolna powiatowa w Borszczowie, Borszczów dnia 5 lipca 1930. Do Kierownictwa prywatnej 2 kl. szkoły z ruskim jęz. nauczania w Głęboczku. Ponieważ Kierownictwo szkoły nie zastosowało się do pisma Rady Szkolnej powiatowej w sprawie korespondencji, przeto zawiadamiam, że od września b. r. nauczycielki tamtejszej szkoły pozbawione są prawa uczęszczania na konferencje rajonowe. Przewodniczący Inspektor szkolny Rygiel.**

— **Із хроніки вбивств.** В Жукові, пов. Любачів, невідомий осібняк убив Дмитра Карпінського.— У Ставчанах, пов. Городок Ягайл., Петро Пришляк пробив багнетом Романа Перуна, який помер від рани. — В Потурниці, пов. Сокаль, невідомі особи напали в лісі на лісничого Івана Петришина, убили його й забрали в нього рушницю.

— **Пожежі.** У Звинківцях біля Камінки Стр. Степан Ґлоґовський підпалив хату М. Рудника. Причиною цього злочину були особисті порахунки на маєтковому тлі. — В Яцківцях, пов. Зборів, згоріло 6 стоділ і 2 стайні. — У Вигнанці Горішній під Чортковом згоріли будинки Осипа Жука.

— **Важні розкопки на Кримі.** У старовиннім місті ґотів Ескі Курмен на Кримі викрито цвинтар ґотів із V. віку по Христі, частину святині і вулиці з водопроводами. Місто Ескі Курмен лежить недалеко Бакчисараю. Його збурили в 1476 р. татари, після чого останки ґотських племен перенеслись над Азовське Море. У викопанім цвинтарі найдено дуже багато памятників культури ґотів.

— **Поляк шпіоном.** Дня 18. ц. м. суд у Берліні засудив поляка Полчинського на 2 роки тяжкої вязниці за шпіонажу в користь Польщі.

— **Найнещасливіші.** Статистика виказує, що на цілій земельній кулі є 2,390.000 сліпих людей. Найбільше сліпих є в Єгипті, потім у Китаю, в СРСР, відтак іде Індія. Анґлія має 73 сліпих на тисяч населення, Франція 71, Америка 62 на 100.000, Німеччина 61.

— **Новий староста в Золочеві.** Новим старостою в Золочеві іменовано Івана Плахту, дотеперішнього старосту в Бучачі, який на днях почне урядувати.

— **З життя в СРСР.** У Москві оголошено нові норми видачі харчевих продуктів: На місяць робітник дістає 18 кг. муки, 2 кг. круп, 3 кг. риб, 8 яєць для особи, 250 грамів масла, 1 кг. цукру, 1 кг. оселедців. Кожний місяць має 19 мясних днів і на кожний мясний день робітник може дістати 10 дека мяса. Цей приділ харчових продуктів призначений тільки для „трудового елементу", а нетрудові елементи не дістають жадних карт на харчеві продукти.

— **Нові мости на Дністрі.** В Журавні будується на Дністрі новий міст, який буде закінчений 1931 р. У Миколаєві будується також міст. Станиславівська дирекція публичних робіт задумує будувати мости у Мартинові, рогатинського повіту і направляти міст під Нижновом.

— **Як дожити до сто літ?** Організатор американського гигієнічного товариства д-р Сміт є тої думки, що кожна нормальна людина може дожити до 100 літ якщо буде додержуватись таких правил: 1) не їсти мяса; 2) пити багато молока; 3) по обіді все проспатись; 4) спати при відчиненім вікні; 5) не курити і не пити; 6) оминати лінивства, яке є причиною недуг; 7) перебувати часто серед природи; 8) не злоститися і все зберігати рівновагу духа і добрий гумор.

— **Спадщина Габсбургів.** У вересні в Льозанні буде скликаний розємний суд для поділу спадщини Габсбурґів між членів цеї родини і урядів держав. Мадярщина домагається видати їй мадярську корону Марії Тереси і золото з т. зв. скарбу Аттилі та мадярський архів у Відні.

— **Живцем похоронені.** Лікарі, члени французької палати послів домагаються, щоби парлямент ухвалив новий закон про конечність наукового ствердження смерти в кожнім випадку, коли вмирає людина. Ці посли-лікарі твердять, що випадків летаргу є далеко більше, як загально думають і що на кожних 500 мерців, один з них є тільки в летарґу живцем похоронений. Один з тих послів доказує, що пізнати померлу людину від людини, що лежить в летаргу є дуже важко і що колиб ми розкопали всі гроби, то людство зжахнулось би, бо багато людей похоронених, оживає в гробі і серед страшних мук умирає аж під землею. Лікарі пропонують ріжні способи наукового розпізнання справжньої смерти людини, а в крайному разі у випадках підозрілих радять подавати мерцеві велику дозу смертельної отрути, щоби бути певним, що небіщик не збудиться аж у гробі.

— **Українець винахідник.** Іван Лесюк, інжинір винахідник, родом з Брідщини в Галичині, переселився перед 7 літами до Арґентини і там винайшов плинний ляк до печатання листів та до інших потреб у промислі. Він заснував при помочі другого арґентинця свою власну фабрику, опатентував свій винахід в 40 державах по цілому світі і приїхав перед 2 місяцями до Злучених Держав, а властиво до самого міста Ню Йорку, щоби тут продати свій патент. Знайшов відповідних підприємців, котрі зрозуміли, що в Злучених Державах іде мало ляку при листуванню, але зате побачили, що його винахід знаменито надається як т. зв. „пластик", себто матеріял до вироблювання орнаментальних фіґурок, плоскорізьби і т. п. річей. З ними заключив Лесюк контракт, на підставі якого дістає кількадесять тисяч дол. першої нагороди, а кромі цього 10 проц. від продажі ляку, який буде фабрикований в Злуч. Державах. Лесюк виїздить до Буенос Айрес, столиці Арґентини, а за три місяці хоче вернутися знову до Злуч. Держав і тут заложити власне підприємство з новими винаходами, які вже поробив.

— **Рабіндранат Тагор в Берліні.** До Берліна приїхав зі своїм 18-літнім сестрінком світової слави ґіндуський поет і фільософ Рабіндранат Таґор, який виголосив реферат про ґіндуську літературу й читав свої нові поезії в прозі. В останніх часах цей поет почав займатись і малярством і знавці говорять, що у Тагора є великий малярський хист особливо в малюванні фантастичних постатей та ідиллічно поетичних картин.

СПІВОЧА КУЛЬТУРА.

Розвій хорів у світі та занепад у нас. — Наші музики й композитори сторонять від хорів. — Завдання „Бандуриста": виховувати кадри диригентів!

(На марґінесі 25-ліття „Бандуриста.)

Відбувся ювилей „Бандуриста". Концерт промова, фотографія, чай, спогади і т. д. Зїхалися теж і „старі" „бандуристи". Мали свою „точку" і добре співали. Згадували, що колись краще йшло хоральне життя, ніж тепер. Можна було чути дотинки, що теперішній „Бандурист" не проявляє такої живої діяльности, що колишній. І дійсно — на перше око, коли поглянете на світлину „давнього Бандуриста", стрінете там доволі осіб, які беруть живу участь у спів. руху. Багато з них є диригентами, дійсними членами хорів, деякі орґанізоторами і т. д. Але є там і такі, які у співочому руху абсолютно не беруть участи а придивляються пасивно спробам місцевих, хоч може і слабших сил, чи то щодо зорґанізування хору, чи заарранжування якогось концерту. З огляду на те, що кожний член „Бандуриста" повинен в будучности стати

осередком спів. руху місцевости, в якій найдеться, або повинен йому бодай допомагати, я дозволю собі кинути отсих кілька слів під увагу теперішньому Видїлові „Бандуриста".

В післявоєнних роках співочий рух зріс непомірно в усіх народів. Рік-річно відбуваються многотисячні співочі зїзди. Вони відбулися в Лотві, Литві, Естонії, Польщі, Югославії, Чехословаччині, Німеччині і т. д., а в Америці відбувся навіть перший український співочий зїзд 7. III. н. р. в якому виступив хор в 300 осіб під проводом і з організації М. Гайворонського. І за кожним разом ставиш собі питання: Невжеж у нас не булоб це можливе?...

Та якось дивно воно у нас складається! Майже від чотирьох літ товчеться справа Союзу Укр. Хорів. Остаточно нібн має розпочати своє життя. Та коли приглянемося його організаційним зїздам, то їх фреквенцію не можна числити навіть на десятки (!!) а склад їх якже ріжниться від складу того роду зїздів у інших народів! До праці над співочою організацією станули у чехів, сербів, німців і т. д. композитори, світової слави співаки, директори опер, диригенти опер і славних хорів, а найважніше: професори музичних шкіл, які добре розуміли, що істнування муз. школи залежить від сприяючого середовища, а стати ним можуть зорганізовані співочі маси. З вище наведених категорій музичних діячів є і в нас люди і навіть чимало їх.

Та коли приходиться говорити про їх участь в організуванню нашого Спів. Союзу — то поза 2—3 одиницями, нема кого зпоміж них вичислити. Дошукуватися причини цього сумного явища— не місце тут роздумувати. Це факт і з ним наші хори мусять числитися. Від наших фахівців-музиків дістануть мінімальну поміч; тому самим аматорським співочим колам треба подумати над витворенням центру, звідки наш спів. рух черпав би організаторів і добрих диригентів. Бо у нас при величезному голосовому матеріялі — цього саме бракує. І тут виринає важлива місія академічного хору „Бандурист".

Він повинен стати кадрою тих двох основних моторів спів. руху в краю. „Бандурист" гуртує в собі квіт молоді, яка по 4—5 літах спільної праці розходиться по краю. Співак з „Бандуриста" повинен вийти по тих літах або організатором або диригентом хору. Тому завдання „Бандуриста" не у збиранню репертуару, бо це, з огляду на щорічну зміну членів, річ надзвичайно важка і майже неможлива. Це завдання виконують „Бояни" і ін. місцеві постійні хори!

„Бандурист" повинен стати поважною диригентською школою, з правильними викладами, теор. і практ., іспитами і свідоцтвами. Сил до навчання не так тяжко у Львові найти а при добрій волі і меткости, найдуться і фонди. Треба найти дорогу для приєднання студентів „Духовної Академії", які знова (найвищий час!) зайнялись би організацією і реорганізацією церковних хорів.

Чиж це не благородна і вдячна ціль! А на 50 літнім ювилею „Бандуриста" звіт тодішного голови був би дійсно свідоцтвом великогоподвигу!

„Бандурист" може це зробити! Треба тільки розглянутися за одиницями, які не пожаліли би часу ні енергії! Проект школи міг би й підписаний подати.

о. С. Сапрун. (Дрогобич).
дириг. „Дрогоб. Бояна".

З українського життя на чужині.

Звіт з діяльности Т-ва Українських Письменників у Празі за час з 1, I. 1930 до 30. VI. 1930.

В біж. році в Празі, в ЧСР., орґанізовано статутарне Товариство Українських Письменників і Журналістів на чолі з п. С. Черкасенком.

За піврічний період Товариство влаштувало: Ювилейне урочисте засідання 6. III. з нагоди 80 роковин дня народин Т. Ґ. Масарика з такою програмою: 1. Проф. д-р О. Ейхельман — вступне слово „Т. Масарик". 2. Д-р М. Шаповал — „Масарик як соціольоґ". 3. М. Омельченкова — „Масарик як журналіст". 4. С. Черкасенко: „Стерничий" (поезія). 5. Н. Григоріїв — „Фільософ-революціонер".

Урочисте засідання з нагоди 25. річниці літературної праці С. Черкасенка з такою програмою: 1. Проф. д-р Л. Білецький — „Літературна діяльність С. Черкасенка". 2. Проф. д-р С. Русова — „С. Черкасенко, як людина. 3. Н. Григоріїв — Творчість С. Черкасенка з соціольоґічного погляду".

Окрім того влаштовано три орґанізаційні засідання та 13 засідань, на яких члени Товариства читали свої власні твори та праці. А саме:

6. II. С. Черкасенко — „Коли народ мовчить"; 21. II. д-р Б. Гомзин — „За що?" і „Шпигун"; 13. III. проф. д-р Л. Білецький — „Гайдамаки" Т. Шевченка; 20. III. д-р М. Шаповал — „Україна з міжнародньої точки погляду"; 2. IV. д-р Б. Гомзин — „Автор Історії Русів і Шевченко"; 12. IV. Л. Волохів — „Завдання літературної критики"; 15. V. У. Самчук — „Народ без простору — роман Ганса Ґрімма"; 29. V. д-р Б. Гомзин — „Ще дещо про завдання літературної критики"; 12. VI. М. Обідний — „Петро Безруч"; 19. VI. Н. Григоріїв — „Творчість в освітленню рефлексольоґії"; 30. VI. М. Омельченкова — „Уляна Кравченко".

Кожний виклад чи читання творів викликали жвавий обмін думками як членів так і гостей.

Пересічна скількість відвідувачів таких засідань була — 16 осіб.

Секретар Т-ва: **Доцент Омельченко.**

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ:

Олена Степанів: **„На передодні великих подій".** Власні переживання і думки 1912—1914. Львів, 1930. Видавнича Кооператива „Червона Калина". Стор. 46. Форм. 8°.

Микола Галаган: **„З моїх споминів"** (Світова війна — розвал царату — українська революція). II. Частина. Львів, 1930. Видавнича Кооператива „Червона Калина". Стор. 196.

В. Целевич: **„Волостна (ґмінна) самоуправа на Волині і Поліссі".** (1. Виборча Ординація до волостних (ґмінних) зборів, 2) Закони про волостну (ґмінну) самоуправу). Практичний Порадник. Львів 1930. Накладом Видавничої Кооперативи „Національне Обєднання". Політична бібліотека ч. 4. Стор. 54. Формат 16°.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 19. п. м. масло експортове 4·50 зол.; десерове 4·40 зол.; літрі молока 25 сотиків; літра сметани 1·40 зол; копа яєць 5·50 до 5·60 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Понеділок 21. липня, год. 8 вечором Суперники (премієра, знижки).

Малий Міський Театр:

Замкнений.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Жінка й елемент". Звукові додатки.
КАСІНО: Голівуд, світ чудес і слави. Кн. Люіза Кобурська.
КОЛЬОСЕЙ: Нечинне
КОПЕРНИК: У нічнім льокалі. Бунт амислів.
ЛЕВ: З причини відновлення салі й інсталяції звукового апарату Кіно зачинене.
МАРУСЕНЬКА: У нічнім льокалі. Бунт амислів.
ОАЗА: Шпіони.
ПАЛЯС: Звукова фільма „Де схід є сходом" (Льон Чаней).
ПАН: Бальзаківське кохання.
ПАСАЖ: Ватажок засуджених. Стрільці!
ПРОМІНЬ: Як повстає людина?
СТИЛЕВЕ: „Вино кохання". Що таке кохання.
ФАТАМОРГАНА: Крила.
ХИМЕРА: Крик життя.
УТІХА: Робін Гуд (Фербенкс). Арабська авантюра.

Програма радіо.

Вівторок 22. VII. 1930.

Варшава (1411,7) 18·00 Концерт сальонової орхестри. **Гельсінгсфорс** (221,4) 19·00 Спів Марґіти Гайкель. **Ляйпціґ** (259) 16·30 Концерт. творів Бетовена. **Льондон** (356,3) 18·15 Програма для дітей. **Берлін** (418) 14·00 Музика звукових фільмів. **Стокгольм** (436) 18·00 Грамофонові плити. **Рим** (441) 18·30 Концерт. **Лянгенберг** (473) 11·00 Народня Академія. **Прага** (487) 19·35 Словацькі пісні. **Брюссель** (509) 18·00 Радіотріо. **Відень** (516,8) 11·00 Капеля Чеке. **Мюнхен** (533) 16·25 Концерт для молоді. **Будапешт** (550) 17·30 Концерт. **Ленінград** (1000) 16·30 Концерт. **Харків** (1304) 15·30 Пополудневий концерт.

Середа 23. VII. 1930.

Варшава (1411,7) 16·15 Грамофони. **Гельсінгфорс** (221,4) 19·00 **Акордіон.** **Ляйпціґ** (259) 14·30 Програма для дітей. **Льондон** (356,3) 17·45 Орґани. **Берлін** (418) 14·00 Народня музика. **Стокгольм** (436) 18·30 Грамофони. **Рим** (441) 12·15 Легка музика. **Лянгенберг** (473) 13·05 Радіоорхестра. **Прага** (487) 19·35 Російські пісні. **Брюссель** (509) Радіотріо. **Відень** (516,8) 15·45 Капеля Гайґера. **Будапешт** (550) 17·30 Солісти. **Харків** (1304) 15·30 Камеральна музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Театр „Кооператива" у Львові. Український Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові:

Трускавець:
22. VII. „Маруся Богуславка".
23. VII. „Троянда Стамбулу".
24. VII. „Ой не ходи Грицю".
Тустановичі:
25. VII. „Медді".
26. VII. „Маруся Богуславка".
27. VII. „Запорожець за Дунаєм".

Дальше турне нашого театру: Борислав, Східниця, Мразниця, Підбуж і т. д. Управа театру заанґажувала як режісера театру п. Бенцаля з його дружиною. 2392

Репертуар Нового Українського Театру дир. К. Карабіневича. 2341

Рипно:
22/VII „Король життя".
23/VII „Цариця Мадагаскару".

До театру прийму зараз піяністку і доброго скрипака.

Український Театр під управою Ів. Когутяка.

Городенка:
Вівторок 22/II „Пташник в Тиролю".
Середа 23/VII Ревія: „Ай, Ай, Мокро всюди".
Четвер 24/VII „Чесна Зузанна".
Залішики:
Пятниця 25/VII „Король життя".
Субота 26/VII „Жид вихрест".
Неділя 27/VII „Пташник з Тиролю".
Понеділок 28/VII Ревія: „Ай, Ай, Мокро всюди".

Дня 30 VII п. р. Театр відїзджає на гостинні виступи до Румунії, де перші вистави почнуться в Чернівцях. 2481

ГОТЕЛЬ „SAVOY" вул. Собіського ч. 7. винаймає покої на довший час по низьких цінах. 2501 1-2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ВЕЛИКИЙ ВИБІР вкладок до взуття, рівнож вкладок ортопедних. Адольф Гольдберг, Сикстуська 10. 1934 19-?

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик, прецизійні, продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони знана фірма Іван Зельтенрайх, Львів, пл. Марійська ч. 5. 2468

МОРЕЛІ (априкози) заліщицькі 5 кг кошики за 21·— зол. висилає франко заличка С. Горовіц, Заліщики. 2484 4—5

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка
д-р Фелікс Ган
Львів, Листопада 30.
1206 Пересвітлення Рентгеном.

Подяка.

Волею Всевишнього відійшов ненадійно у Вічність дня 1. VII. 1930 Наш Найдорощий Муж і Батько о. д-р Діонизій Дорожинський, почетний крилошанин і професор Богословської Академії у Львові. У тім важкім горю вважаємо нашим обовязком зложити цією дорогою найщирішу подяку Їх Екселенції Митрополитові, що зволили вислати на похорони свойого відпоручника, Їх Преосвященству Кир Никиті, що не щадив труду і в день похорону відправив Архієрейську Службу Божу та відпровадив тлінні останки Покійного до гробу; Впр. оо. Крилошанам Яцковському, А. Полянському, Л. Лужницькому, Впр. оо. професорам Богословської Академії о. д-р Мишковському, о. д-р Кархутові, як рівнож о. Ігуменові монастиря в Гошові, о. дек. Шпіцерові і усьому кондеканальному духовенству та священикам інших деканатів за ласкаву участь в похоронах. Сердечну подяку складаємо Ректоратові Духовної Академії у Львові за ті великі труди, які вложив Ректорат, щоби похорони випали як найвеличавіше, а саме Всесвіт. о. Ректорові Духовної Академії д-р Й. Сліпому, віцеректорам о. д-р Лабі та о. Малиновському. Дякуємо хорові богословів Дух. Академії у Львові, що віддали послідну прислугу свойому покійному професорові, відпроваджуючи його серед похоронних співів на місце вічного супочинку.

В дальшу чергу дякуємо Всесвіт. о. Ректорові д-р Й. Сліпому за глибоку змістом надгробну бесіду, якою звеличав життя і тиху працю Покійника; Всеч. о. Лукомському пароховi Лолина за прегарну проповідь в церкві; Всеч. о. В. Додикові, місцевому сотрудникові за зворушуючу проповідь при перенесенню тлінних останків Покійника до церкви, та за ревну дбайливість при похоронах.

Вп. д-р Івашкевичові за слова признання для праці Покійника в громадянськім життю. Вп. редакторові Яблонському за прощання Покійника як члена „Нар. Дому" у Львові.

Щиру подяку складаємо Виділові „Нар. Дому" у Львові, Т-ву „Укр. Нар. Дім", Укр. Кооперативі та Читальні „Просвіта" в Мізуні і церковним Брацтвам за гарні вінці на могилу Покійника, а також усім Парохіянам і П. Т. Громадянам всіх віроісповідань за численну участь в похоронах.

Дякуємо Кревним і Знакомим, що прибули на похорони і всім, що поспішили чи то устно чи письменно зі словами потіхи та співчуття. Хай Всевишній винагородить всім стократно! — **Полишені у важкім горю жена і син.** — Мізунь дня 17. VII. 1930. 2502 1-1

Подяка.

Високоповажаному Панові меценасові д-р Я. Юрчинському складаю прилюдну щиру подяку за уміл, енерґійну, жертвенну і успішну оборону перед трибуналом окружного суду в Чорткові, який увільнив мене від засуду староства в Борщеві з 3/3 1930 ч. 1305/30 на основі арт. 8 закона з 21/XI. 1861 В. З. Д. Ч. 98 (неістнуючий закон) на гривну 200 зол. за „udzielenie ślubu Polkom".

Глубічок в липни 1930.

2503 1-1 о. Антін Казновський

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Омельян Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.